

LBRIS

We know
books

Arne Dahl
În interiorul cercului
Titlul original: *I cirklens mitt*

Copyright © Arne Dahl 2023
Published by agreement with Salomonsson Agency
Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2025 pentru această ediție.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1
e-mail: redactia@crimescenepress.ro
tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax.: 021.317.91.43
www.crimescenepress.ro

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a Românelor

DAHL, ARNE

**În interiorul cercului / Arne Dahl ; trad. de Carmen-Olimpia Tache. -
București : Crime Scene Press, 2025
ISBN 978-630-6749-02-7**

I. Tache, Carmen-Olimpia (trad.)

821.113.6

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: GEORGE ARION JR.
Corectură: RUXANDRA MANUELA ARION
Tehnoredactor: LAURA TIBĂR
Bun de tipar: octombrie 2025
Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Arne Dahl

În interiorul cercului

traducere de Carmen-Olimpia Tache

CRIME SCENE PRESS
2025

Arne Dahl (pseudonimul lui Jan Arnard) este considerat unul dintre cei mai buni scriitori scandinavi de literatură de suspans. Este creatorul seriei bestseller Intercrime, al cvartetului Opcop, precum și al cărților despre Berger & Blom. Romanele sale s-au vândut în peste 5 milioane de exemplare și au fost traduse în peste 32 de limbi. A obținut cele mai importante premii pentru literatură de suspans din Germania, Danemarca și Suedia.

Prolog

1

„Aia din față trebuie să fie o nenorocită de femeie”, își zice el în sinea lui și accelerează, depășind mașina electrică, în timp ce se uita urât la șoferița care abia mergea. Păstrează degetul mijlociu pentru mai târziu.

E bine să-ți păstrezi energia pentru lucruri mai importante.

Șeful de divizie Alf Stiernström se trezise cu fața la cearșaf în dimineața asta de primăvară. E drept, de mult nu se mai trezise altfel. Și, bineînțeles, primul e-mail pe care îl citise pe telefon – cu capul îngropat adânc în pernă și ochii cârpiți de somn – era de la avocatul lui, un iubitor înrăit al dimineților.

Trezitul devreme e partea pe care o urăște cel mai mult la post pentru care a muncit din greu toată viața și pe care a reușit să-l obțină, dar nu poate eluda faptul că echipa de management superior de la una dintre cele mai mari companii scandinave trebuie să îmbrățișeze acest obicei – de fapt, trebuie să meargă și mai departe: e necesar ca trezitul devreme să fie perceput drept un semn că domină lucrurile, ca și cum ar fi făcut deja progrese semnificative înainte de trezirea concurenței. E vorba despre a ajunge la câmpul de luptă înaintea inamicului, după cum spusese cândva legendarul strateg Sun Tzu.

Stiernström încercase să se simtă înglobat în acea filozofie de management în timp ce citea e-mailul de la avocatul lui, dar filozofia se evaporase instantaneu atunci când își dăduse seama că viitoarea lui fostă soție îi cerea și mai mulți bani. El făcuse concesie după concesie, dar nimic nu era vreodată de ajuns. Jigodia nu putea fi fericită decât dacă îl jupuia și de ultimul bănuț.

Feminismul ajunsese mult prea departe.

Acum, pe autostrada de lângă Uppsala, Alf Stiernström vede în depărtare o mașină electrică pregătindu-se să depășească o alta. Calcă pe accelerație, trimitând vâlătuci de vapori diesel peste lanurile unduitoare de rapiță și îl ia la ochi pe ecologist. Cu aroganță, observă cât de ezitantă devine depășirea atunci când hipiotul se regăsește în fața grilei elegante a BMW-ului. Gadgetul cu accelerație artificială se cutremură, iar Stiernström îl vede pe tociarul ITst care câștigă prea mult, cu siguranță imigrant, cum se bagă cu ochii plini de teroare în fața șoferului de pe banda doi, care se deplasează imperceptibil mai încet.

Atunci când Stiernström depășește așa-zisa mașină, ridică degetul mijlociu cu o fracțiune de secundă prea târziu. Deja a trecut de șofer, care abia reușește să-l vadă, dar îi arată mijlociul oricum.

Și-a ales bine bătălia.

Chiar atunci când atinge accelerația maximă, observă că mașina lui se comportă ciudat.

*

Binoclul găsește mașinile chiar în timp ce are loc depășirea. Le urmărește de sus, în diagonală. Privește cum mașina de pe banda întâi pierde controlul aproape imediat ce trece de vehiculele electrice, se uită cum virează în direcția greșită atunci când ajunge la curbă, vede cum ia foc înainte ca măcar să apuce să se întoarcă pe banda a doua și cum se înclină intrând în lanul galben-auriu de rapiță, secerându-l ca o minge de foc.

Se uită la un deget mijlociu ridicat, arzând ca o torță în spatele parbrizului.

Apoi binoclul e lăsat jos, la fel și telecomanda.

Universul aude o expirație profundă.

A început.

E o zi frumoasă de primăvară într-o pădure suedeză tipică. Raze timide de lumină palidă se preling printre copacii înalți. Micul iaz este ca o oglindă întunecată, de parcă ar ascunde cele mai obscure secrete. Aerul zumzăie, ciripește, toarce, îmbibat cu tot felul de arome, mirosuri, parfumuri. O dără de melancolie susură prin pădure când aceasta se trezește la viață după o iarnă lungă.

Pentru că știe că e condamnată.

Pe o parte a iazului, copacii se deschid spre o poiană. La una dintre marginile ei este un tufăriș des. Acolo se mișcă ceva, genul de mișcare pe care nu te-ai aștepta s-o vezi într-un tufiș, dar nu e deloc limpede că un om stă ghemuit lângă desiș și nici contrastul cu natura înconjurătoare nu devine prea evident – nu doar din cauză că hainele uzate ale bărbatului sunt kaki, dar și pentru că arată ca și cum ar fi de-al locului. Asta este lumea lui.

Termină să-și tundă părul cenușiu de pe scalp, își clătește fața proaspăt rasă cu apă dintr-o găleată de lemn, se ridică în picioare și își strecoară cuțitul mare de vânatoare la betelia pantalonilor. Pare să aibă cincizeci și ceva de ani, e vânjos, cu trăsături aspre, bătute de intemperii și, atunci când își întoarce chipul spre cerul de un albastru-pal și adulmecă aerul, e limpede că simțul mirosului, antrenat cu precizie, îi spune tot ce vrea să știe.

E recunoscător că de ieri și până azi în zona capcanei nu a ajuns vreun urs, ci, mai degrabă, două sau mai multe căprioare. Din fericire, explozibilul fusese deja înlăturat.

Pentru că el pleacă și din locul acesta. A luat o decizie care urmează să-i schimbe viața. Și-a urmat convingerea până la capăt, iar acum e momentul.

A început.

Simte că e important să-și aducă aminte cum îl cheamă. Cât a trăit în mijlocul naturii, nu a avut nume. În natură nu există așa ceva, doar urme de mirosuri, strigăte specifice, schimbări de comportament. Dar e timpul ca el să-și revendice numele, pe care îl va afla toată lumea.

Își ridică binoclul și privește spre apă. Nu e nimic acolo. Atunci când pleacă în direcția iazului cu suprafața ca smoala, are din nou un nume.

Lukas Frisell.

Și-l amintește.

Odată cu numele vin civilizația, un trecut, o viață care ar fi trebuit să fie altfel. Înlătură capcana goală de la marginea apei, o desprinde de copaci și își dă silința să curețe urmele de explozibil de pe trunchiurile lor înainte să lase capcana să cadă într-un sac de iută. Apoi privește dincolo de apa neagră.

Trebuie să se întoarcă la ruinele prăpădului.

Le-a părăsit o dată, neavând de gând să le mai revadă.

Lukas Frisell își aruncă pe umăr sacul de iută și se uită la lumea din care i se permisesese să facă parte atât de mult timp. Natura l-a primit, l-a făcut părtaș.

Va fi veșnic recunoscător.

Începe să meargă, ca să țină melancolia la distanță. Reușește doar într-o anumită măsură. A venit timpul să revadă ruinele, să facă următorul pas inevitabil în viață.

Natura îl însoțește, ca și cum și-ar lua la revedere. Ca și cum ar vrea să se asigure că el știe ce face. Se simte copleșit de bogăția planetei și, pentru o clipă, i se pare că natura încearcă să-l oprească,

să-l împiedice să facă acel pas drastic pe care el se simte obligat să-l facă.

Lukas Frisell nu a fost niciodată singur aici. De-a lungul anilor lungi fără contact uman, nu s-a simțit niciodată singur cu adevărat.

E nevoie de ochi experimentați de pădurean pentru a recunoaște conturul vag de lângă dealul din fața lui ca fiind altceva decât natura în perpetuă schimbare. Dar acolo e altceva. În punctul unde dealul coboară în râpă, frunzișul a căpătat o formă vag nenaturală. Într-acolo se îndreaptă el.

Spre casa lui.

Când alunecă pe pantă, un alt tăiș ascuțit al melancoliei îi crestează pielea tăbăcită. Locuința lui, refugiul lui, centrul vieții lui timp de atâția ani – până când a ajuns la singura concluzie posibilă după ce a fost martor la devastarea tot mai vizibilă a împrejurimilor.

Străbate grădina cea mare. Legume, ierburi aromatice – totul încolțește, opintindu-se din nou să ajungă la soare. Dar, anul ăsta, va lăsa animalele să strângă recolta.

Aproape că a ajuns la locuința lui bine camuflată când îl lovește instinctul. Ceva e diferit. Apucă arma grea de vânatoare care îi atârnă la centură. Apoi o vede. Pe unul dintre stâlpii ușii e o creștătură proaspătă.

Un cerc în interiorul altui cerc.

Din nou, își întoarce ochii de un albastru strălucitor spre cer și adulmecă aerul. Singurul miros nefamiliar este atât de efemer încât nu poate fi sigur că există cu adevărat. Ar fi putut fi miros de castan sălbatic, dar în apropiere nu sunt castani.

O pală de vânt trece prin părtea de pădure a lui Lukas Frisell; așchii proaspete desprinse din cadrul ușii se învârtesc pe pământ.

3

Toamna lui 2008

În camera de interogatoriu slab iluminată pot fi distinse două persoane, așezate de aceeași parte a mesei. Scaunul de pe partea cealaltă e gol, iar în camera de observație din spatele geamului reflectorizant de pe perete nu e nimeni.

Eva Nyman este detectiv-inspector la Departamentul Național de Investigații Criminale și e mâna dreaptă a șefului ei. Își netezește încet hainele de designer neobișnuit de elegante și, când întâlnește privirea șefului anterior menționat, își dă seama că el se străduiește să-și înfrâneze neastâmpărul.

Răbdarea nu a fost niciodată punctul forte al inspectorului-șef Lukas Frisell.

– Ai vreo veste de la Peter? întrebă el.

Eva Nyman scutură din cap, părul ei bogat și castaniu involburându-se atunci când adaugă și o ridicare din umeri.

– A spus că urmărește o pistă. Că o să ne contacteze.

Frisell fornăie batjocoritor, apoi încuviințează, ciufulindu-și părul rar, de un blond obișnuit, și bătând cu pixul în masă. E același caz ca de obicei. În toamna lui 2008, totul se învârteste în jurul răpirii Liselottei Lindman, a cărei fotografie a fost trimisă presei cu o săptămână în urmă; în imagine, zăcea legată pe pământ lângă un exemplar al ziarului din acea zi. Era emaciată vizibil și era clar că în acel moment era doar semiconștientă. Făptașul sărbătorise o lună de la răpirea ei trimițând o fotografie nouă a victimei lui către presă.

Partea cea mai proastă e că ei știu cine e făptașul. Sunt aproape convinși că bărbatul care a executat spectaculoasa răpire din urmă cu o lună, în public și ziua în amiaza mare, este Dick, fostul soț al Liselottei – doar că nu știu unde se află.

Una dintre persoanele care, foarte probabil, știe asta este Robban Svärd, cel mai bun prieten al lui Dick, care a fost arestat recent pentru fraudă fiscală în Maldive. Dar întârzie. Asta e a doua zi în care îl interoghează, iar el întârzie enervant de mult.

– O să-l prindem azi, spune Lukas Friskell și încetează să bată cu pixul în masă, începând, în schimb, să-și rotească verigheta pe deget.

Eva Nyman îi urmărește neliniștea, conștientă de tot ce conține aceasta, apoi ripostează punându-și noul telefon pe masă, în fața ei.

Nu seamănă cu niciun alt telefon din anul 2008. E un iPhone, abia lansat pe piața din Suedia.

Frisell aruncă o privire la aparat, se strâmbă, își proptește mâinile sub masă și, în schimb, fixează creștătura făcută în lemn, lângă telefon. Interpretează cele cinci litere cioplite grosolan ca L.I.B.E.R. „Liber”. Poate o năzuință scrijelită de un prizonier care încă se agăța de speranță, deși să-l ia naiba dacă își dă seama cum ar putea cineva să obțină un instrument suficient de ascuțit într-o cameră de interogatoriu.

Poate că aia e libertatea la care se referă autorul.

Apoi spune:

– Tehnologia asta nouă o să ne spele creierii tuturor.

– Țsta e viitorul, răspunde Nyman, indiferent dacă ne place sau nu.

Niciunul dintre ei nu vrea cu adevărat să se certe pe tema asta. Își doresc doar să înceapă interogatoriul și să folosească orice informații pot smulge de la Robban Svärd pentru a o găsi pe Liselott Lindman. Dar, pentru moment, se au doar unul pe altul.

– Știi cum a început toată povestea asta, continuă Frisell.

Eva Nyman încuviințează. Da, știe – a început cu Facebook. Liselott a fost în programul de protecție a persoanelor. Apoi, o fotografie cu o petrecere de cartier a fost încărcată pe o platformă de socializare nouă numită Facebook. Liselott putea fi văzută undeva în fundal. Două zile mai târziu a fost răpită de pe strada din fața noii ei locuințe ultrasecrete.

Eva Nyman se bucură că de data asta nu se iscă nicio discuție. În ultima vreme sfârșesc prin a se împotmoli mult prea des în aceeași fundătură. După părerea ei, în definitiv, Frisell e șeful ei, e foarte simplu. Ea face ce spune el. Dar nu toată lumea simte la fel. Peter, de exemplu, sigur e de altă părere.

– Deci urmărește un fir? zice Frisell, citindu-i gândurile, cum face îndeajuns de des încât să fie deranjant. Peter, vreau să zic, urma să ne contacteze?

Nyman ridică din umeri. Știe că mai urmează și altceva.

– Nu putem delega munca de poliție unor tehnologii care încă nu au fost testate și care violează integritatea persoanelor. În plus, triangulația e o metodă al dracului de nesigură, care promite să ne transforme telefoanele în informatori dubioși. Uităm metodele de investigare încercate și verificate, la fel cum ne îndepărtăm și de natură. Trecem prin ruinele prăpăduului, îndepărtându-ne din ce în ce mai mult de propria noastră origine. Securizarea scenelor crimelor, interogatoriile, astea rezolvă cazurile, nu calculatoarele și... chestiile alea...

Frisell arată cu dispreț la iPhone-ul nou-nouț al lui Nyman.

– Ai doar puțină răbdare până când chestiile alea își ating potențialul, adaugă el, tăcând atunci când aude sunetul familiar al pașilor pe coridorul din fața micii camere de interogare.

Tensiunea crește semnificativ. Doi paznici îl conduc pe Robban Svärd în încăpere. Un zâmbet sarcastic îi curbează din

nou colțul stâng al gurii. Avocatul lui intră după el. Svărd se trănțește pe un scaun.

Chiar atunci răsună o alarmă limpede, dar discordantă. Urmează câteva momente de confuzie. Lukas Frisell e izbit de faptul că nu a mai auzit niciodată un iPhone sunând. Mai la obiect, totuși, e vorba despre faptul că obiectul ăla ar trebui să fie oprit în acest spațiu, evident.

Eva Nyman răspunde:

– Eva. La dracu, Peter, nu poți să mă suni... Ce? Bine, așteaptă puțin.

Frisell a intrat deja în acțiune. Îi împinge pe paznici, pe suspect și pe avocatul acestuia afară pe ușă și o trănțește. Nyman a reușit să activeze difuzorul iPhone-ului și îl pune la loc pe masă, în timp ce vocea lui Peter umple camera. Sună altfel decât de obicei și informația pe care o transmite e criptică.

– Ia-o de la început, intervine Frisell fără menajamente.

Ei aud clar cum Peter încearcă să-și păstreze cumpătul, inspirând adânc de câteva ori.

– Triangulația a descoperit, în sfârșit, ceva, spune el.

Frisell se întoarce către Nyman, încruntându-se. Ea doar clatină din cap. Sigur, ea a bănuțit că Peter și echipa lui ar fi putut efectua o căutare prin triangulație fără să-i spună lui Frisell, dar nu știau sigur. Peter continuă:

– Ne-a dus la o adresă din Järna. O casă în mijlocul pustietății. Am intrat. Nu era nimeni acolo, cel puțin nimeni care să aibă un telefon mobil. Dar exista o pivniță. Când am coborât în ea, am văzut că pe jos nu avea podea, ci doar pământ...

Lui Lukas Frisell îi scapă un sunet nearticulat. Deja știe ce urmează. În adâncul sufletului, probabil că și Eva Nyman știe.

– E atât de mică, spune Peter încet. Ca un pui de pasăre. Un pui de pasăre legat.

Preț de un moment lung, e doar liniște. Liniște deplină, atât în camera de interogatoriu de la sediul central al Poliției din Stockholm, cât și în pivnița de lângă Järna. Apoi Peter continuă cu o voce mai sigură, puțin mai furioasă:

– Încă e caldă, Frisell. Dacă am fi început triangulația mai devreme...

Eva Nyman se întinde spre telefon și încheie apelul.

Dar e prea târziu. A auzit și Frisell.

– Dacă am fi început triangulația mai devreme, Liselott ar fi încă în viață.

Vocea lui e o șoaptă. Se uită fix la cuvântul scrijelit din fața lui. „Liber”.

Nyman se apropie de el cu blândețe, încearcă să-l cuprindă cu brațul. Când el o împinge liniștit la o parte, telefonul ei mai scoate un piuit. O fotografie e vizibilă pentru o clipă înainte ca Nyman să reușească să o înlătore de pe ecran.

Liselott Lindman chiar arată ca un pui de pasăre.

Cu ochii închiși, Lukas Frisell șoptește:

– Nu cred că ar trebui să mă aflu aici.

1

Prima vânătoare

4

De fiecare dată când întoarce pe Dalagatan de pe Odengatan, se uită în sus la ferestrele Astridei Lindgren. Faptul că ăla e locul unde ea și-a scris clasicele cărți pentru copii dă întregii zone o aură creativă. În prezent, Jesper Sahlgren ar îndrăzni să meargă atât de departe încât să spună că, ocazional, propriul lui birou, cu vederea lui la Vasaparken, pare a fi inima creativă a cartierului. Asta este una dintre acele ocazii. Campania de primăvară a firmei deja face valuri în lumea publicității suedeze.

Campania l-a făcut pe Jesper Sahlgren să se scoale neobișnuit de devreme în această dimineață de duminică din mai, lăsându-și familia dormind încă profund în casa lor din Täby în timp ce el a sărit în Tesla și a condus până la un Stockholm care, chiar și acum, la 6:23 dimineața, pare complet părăsit. Pe de altă parte, așa are posibilitatea să parcheze pe partea stângă a străzii, în sens invers traficului. Cu iPad-ul Pro în mână, intră pe ușa din față, urcă vreo două paliere de scări și merge cu pași mari până la ușa solidă din metal pe care niște litere pătrătoase la modă formează cuvântul „Flat Broke Ltd” și, dedesubt, cu litere mai mici „Nu e neapărat compania de PR potrivită pentru tine”. Își amintește

când le-a propus sloganul respectiv administratorilor companiei. Își amintește momentul în care fețele lor sceptice s-au luminat a înțelegere.

Sahlgren tastează codul de acces, se uită fix la scannerul de rețină și speră că SMS-ul pe care l-a primit seara trecută se va dovedi de încredere, că asistenta companiei, oricum ar chema-o, chiar a venit la birou într-o zi de sâmbătă, de la Vallentuna, sau Mårsta sau de oriunde locuiește, ca să primească livrarea mostrelor de tipar.

Când ușa securizată se deschide în sfârșit, nu se mai poate controla. Trece prin familiarul birou open space, despre care își amintește că i-a lipsit teribil de mult în timpul pandemiei, afișează pe iPad seria de fotografii ingenioase prezentând liderii fiecăruia partid conservator stând lângă niște pompe de benzină.

Abia așteaptă să vadă campania în formă tipărită.

Fără să arunce măcar o privire în direcția lor, trece pe lângă ferestrele care dau spre Vasaparken. În afară de o mică mișcare, poate o umbră, lângă unul dintre copacii cei mai apropiați de stradă, lumea încă pare nelocuită.

Jesper Sahlgren ajunge la biroul lui. Își aude propriul oftat de ușurare stârnind ecouri în încăperea vastă atunci când zărește pachetul cilindric de pe el.

Își dă voie să savureze momentul, chiar dacă numai trecător. Ochii îi cad pe ceasul de mână masiv. Afișează ora 6:28.

A stat pe lista de așteptare timp de peste un an ca să obțină un Omega Speedmaster Moonwatch Titanium original, poate ceasul cel mai rezistent din lume. E versiunea din titan a ceasului pe care l-a purtat Neil Armstrong când a pășit pe suprafața Lunii.

Un pas mic pentru omenire, dar un pas mare pentru umanitate, cugetă Jesper Sahlgren în timp ce începe să despacheteze coletul cilindric.

*

Când binoclul prinde mișcările din fereastră, umbra se retrage după copac, la adăpost.

Binoclul coboară.

Universul aude o expirație adâncă, urmată de o bubuitură profundă, surdă, apoi sunetul distorsionat al sticlei sparte frânge liniștea dimineții pustii. Ceva zboară prin aer ca un astronaut, aterizând cu un zgomot infundat pe peluza din Vasaparken.

În peluza de la Vasaparken.

Atunci când umbra se strecoară tăcută din spatele copacului, obiectul din iarbă devine o halcă fumegândă, deformată, de carne carbonizată.

Singura trăsătură umană e un ceas de mână care se încăpățânează să ticăie. Este ora 6:29.

Împrăștiate în jurul rădăcinilor copacului sunt niște așchii proaspete.